Amsterdam 19-06-2025

Ten behoeve van inspreken bij de commissie MOW op 26 juni a.s.

Geachte Commissieleden, Geachte [redacted]

Wij sturen u een lijvig schrijven, waarin we de complexe situatie proberen te schetsen waarin wij gedwongen leven. Wij zoeken uw hulp om daar een einde aan te maken. We hopen dat u, naast uw andere taken, de tijd en het geduld kunt opbrengen dit verhaal toch aandachtig te lezen om zo een beeld te krijgen van ons levensverziekende probleem, waar alleen het bestuur van deze stad een einde aan kan maken.

Wij zijn bewoners van deze stad. Ik, [redacted] ben hier geboren en getogen, mijn ouders, grootouders en allen voor hen ook. Mijn familie van vaders kant is getraceerd tot ergens in de 17e eeuw in deze stad. Mijn partner, [redacted], woont al ruim 50 jaar in deze stad. Wij zijn bijna 40 jaar samen en hebben twee volwassen kinderen die ook hier geboren en getogen zijn dus. Ik ben 67 en mijn partner 64.
Wij wonen al 25 jaar aan de Borneokade in het Oostelijk havengebied op ons woonschip Feja.

Wij wonen ***in*** een illegaal zwembad.

Sinds bijna 15 jaar wonen wij naast de bijna 100 meter lange steiger aan diezelfde kade. (ik was bij komst hier toen 52 en mijn partner net 50).
Wij kwamen in 2000 in dit gebied wonen. De steiger is in 2004 geplaatst als afmeervoorziening voor boten. Mensen zwommen toen nog niet in openbaar water. (Voor de juristen onder u: er is dus ***nooit*** een besluit genomen of vergunning verleend om hier een **zwem/recreatie** voorziening aan te leggen, waarop inspraak had kunnen worden gepleegd.)
Maar allengs veranderde dit en werd er meer gezwommen en werd het drukker en kwamen er meer recreanten. In het gehele Oostelijk havengebied bestaat een actueel zwemverbod krachtens art. 8.08 BPR. Ook hier bij de steiger.
Althans, bij de steiger tot voor kort

U heeft misschien wel eens over deze plek gehoord. De steiger is al vaker in het nieuws geweest, vanwege de controverse eromheen.
Sinds functie van de steiger toenemend die werd van een drukke zwemsteiger voeren wij strijd tegen de nu nog steeds toenemende overlast . Wij hebben inmiddels een hele serie rechtszaken moeten voeren. Daarover verder in deze uitleg.
De steiger wordt inmiddels door mensen uit de gehele stad gebruikt als zwembad. Anders dan de walbewoners, hebben wij geen stille gevel, kunnen wij ons niet terugtrekken in een ruimte die verder af ligt van de steiger en wij zijn dus altijd blootgesteld aan de vaak overweldigende aanwezigheid van teveel mensen, teveel drukte en lawaai en de onvoorspelbare momenten dat er al dan niet iemand besluit te gaan zwemmen, meestal gepaard gaand met geschreeuw en gegil. (Zie

bijgevoegde video) Dit gecombineerd met de niet aflatende stroom pleziervaartuigen die vlak achterlangs ons schip voorbij komen, de stad in.
Dit zwemmen gebeurt zowel overdag, s'avonds als s'nacht en vooral in warme perioden is er sprake van constante, ernstige en onleefbare overlast. Het bestuur erkent deze overlast, maar meent dat wij deze aan onszelf te danken hebben, want wij zijn daar zelf komen wonen. Wij stellen dat dat de omgekeerde wereld is; Het openbaar bestuur is verantwoordelijk voor een goede ruimtelijke ordening en moet ingrijpen als een (illegale) voorziening zo'n slecht woon- en leefklimaat creëert, dat het onleefbaar wordt. Zeker als er een woonfunctie wordt gecreëerd en er een mogelijk conflict zou kunnen ontstaan met een andere, al aanwezige, *niet officiële* recreatieve voorziening die onder de verantwoordelijkheid van datzelfde bestuur valt. Als er door de overheid een woonplek wordt gecreëerd, of het nu een huis is of een ligplaats, moet er ook echt gewoond en normaal geleefd kunnen worden. Dat is de functie van besturen. We nemen aan dat de meesten van u daar zo over denken.

In 2012 zijn we opgeschoven naar de nieuw aangelegde woon steiger en lag de (inmiddels zwem)steiger op 8 meter van de ligplaats. Het bestemmingsplan was aangepast aan de aanleg van deze nieuwe woonfunctie**.** Er was planologisch ruimte om de steiger zo'n 25 meter verder van de ligplaats te leggen.
Wij vroegen om implementatie van het bestemmingsplan en het benutten van de beschikbare (plan) ruimte, maar dat werd geweigerd. Het openbaar bestuur beriep zich op overgangsrecht. Terwijl het BP door het bestuur was gewijzigd. Wij denken niet dat burgers daarmee weg zouden kunnen komen.
5.1, 2, e na twee jaar strijd, brieven en gesprekken, werd door het bestuur van stadsdeel Oost schoorvoetend 10 meter van de steiger verwijderd. Dat moest wel, want die tien meter lag, na aanpassing van het bestemmingsplan, *buiten* het planvlak. De steiger lag daarna op 18 meter van onze woonboot. (Na een bevel van de rechtbank Amsterdam in 2022, ligt de steiger nu op 28 meter van ons slaapkamerraam.) De steiger ligt misschien op 28 meter, maar de zwemmers kunnen overal zwemmen en doen dat ook. Zo is de kade pal naast ons schip erg populair om vanaf te springen. Die 28 meter afstand biedt dus geen soelaas tegen de eroderende overlast die we het gehele zwemseizoen ondervinden.

De richtafstand voor een openlucht zwembad, waar sluitingstijden en regels gelden *en* toezicht aanwezig is, is in een stille woonwijk 200 meter en in een gemengd gebied 100 meter. Daar voldoet deze 28 meter bij lange na niet aan.
Ons deel van het bestemmingsplan, Borneo-eiland, is een stille woonwijk. Er is weinig (bestemmings) verkeer, er zijn geen voorzieningen, behalve een horecagelegenheid op zo'n 150 meter van ons woonschip, waar wij, door de ligging niet veel van merken en een openbare school aan het begin van de Borneokade. Het is in de nacht en ook vaak overdag, zo stil als in een dorp. Dat is ook een van de redenen dat wij hier kwamen wonen in 2000.

De steiger is *altijd* toegankelijk, er zijn *geen* sluitingstijden en er is *geen* toezicht en er gelden geen regels.
De steiger ligt zo dicht bij onze woning, dat wij mensen op de steiger die gewoon praten, vaak woordelijk kunnen verstaan. Water dempt niet, het draagt.

Praten is meestal niet het probleem. Maar mensen en vooral kinderen die zwemmen, praten niet. Die gillen en schreeuwen. Uren en uren achter elkaar. En als de ene ploeg moe is en vertrekt, arriveert de volgende ploeg. Met frisse energie en kolossale badeenden, of enorme flamingo's en krokodillen. En dan begint het feest opnieuw.

Onze zomerdagen zien er als volgt uit:
S'ochtends, vanaf zo'n 06.30 uur komen de 5.1, 2, e zwemmers, die luid babbelend langs onze slaapkamer zwemmen. Daarna komen de 'sportzwemmers'. Die vallen meestal mee. Dat voelt voor ons als een soort aanvaardbare 'pauze'. Maar dat is alleen zo door de week. Na de sportieve zwemmers komen de jongeren en kinderen en hun ouders. En dan barst het los. En hoor je de geluiden die wij u stuurden in een van de geluidsopnames die wij maakten op de kade en die dagelijks in onze woning binnenkomen bij warm weer. Een woning waar je veilig en gevrijwaard van gevaar en constant lawaai of voortdurende stank moet kunnen verblijven. En verzekert moet zijn van enige privacy.
Die aanwezigheid van de eerder geschetste gemixte groep recreanten duurt meestal tot zo'n 21.30 a 23.00 uur. Jongvolwassenen die uit de stad komen en nog even komen zwemmen. Soms met muziekboxen (ook al staat op een klein bordje dat dat niet de bedoeling is) en vaak met de nodige biertjes en wijntjes in hun systeem. Als dat te lang duurt, moeten we de politie bellen. Handhaving is maar tot 23.00 uur beschikbaar, als ze al komen. En dan heb je ook nog de nachtzwemmers; vaak dronken, altijd luid en vaak heel agressief. Wij eten meestal binnen met de ramen dicht, ook als het tropisch is. We zijn dan zo moe en uitgeput, dat we de herrie en dan vooral het gegil niet meer kunnen verdragen. Weekeinden, zoals dit afgelopen weekeinde en het komende (32 C) , zijn onverdragelijk. Ze maken ons kapot. We wachten het niet eens af en ontvluchten dan onze woning. Thuis zijn is **geen** optie. Tijdens 5.1, 2, e moest ik naar het Flevopark om te kunnen werken. Aan boord was onmogelijk. En zo ziet ons leven er in de zomer uit. Al 15 zo'n jaar: S'zomers overlast en s'winters procederen en opzien tegen de nieuwe periode van onrust en overlast. Wat zoiets met je doet valt niet te omschrijven.

Wij laten u een lijstje zien van de rechtsgangen die wij al maakten, zodat u weet dat wij er ***alles*** aan hebben proberen te doen:

2011 - 2014
Procedures over het verwijderen van steigerdelen.

2014 - 2017
Bezwaar en beroep tegen het voorgenomen terugplaatsen van de verwijdere steigerdelen in het midden van de steiger. Ter onderbouwing dat het allemaal mee viel met de overlast, liet stadsdeel oost een onderzoek doen door 5.1, 2, e, waarbij het lawaai van nu juist de zwemmers niet werd meegenomen, omdat er officieel niet mocht worden gezwommen. De rechter trapte daar niet in en gaf ons gelijk. Wij lieten een onderzoek doen (op onze kosten) om aan te tonen dat de zwemmers teveel lawaai maken. Het openbaar bestuur vroeg ons toen of we hier dan nog wel wilden wonen. Ons antwoord was

nee en daarop zou worden gezocht naar een andere ligplek. Dat gebeurde niet en we wonen hier nu nog steeds. We kunnen niet weg, zonder een andere ligplaats en we kunnen niet verkopen, omdat niemand hier wil wonen. Hierover later meer.

2017- 2019
Voorbereiden civiel kort geding tegen de onrechtmatige overlast. Zitting in 2019. Het bestuur bood aan, toen bleek dat de rechter kritisch was, om verbodsborden te plaatsen tegen het zwemmen met een boete van 5.1, 2, b. Wij accepteerden dat, omdat we ervan uitgaan dat een verbodsbord in onze samenleving en onze rechtsstaat iets betekent. We gaan er van uit dat u daar ook zo over denkt. Maar niets was minder waar. Er werd niet gehandhaafd op het zwemverbod bij overlast. Er gebeurde helemaal niks. De politie stelde geen opdracht te hebben te handhaven. We waren belazerd door ons eigen openbaar bestuur. Enige duizenden euros en een stevige illusie armer en met lege handen.
2019-2020 vanwege de onrust over het zwemverbod stonden er een aantal bewoners op die vonden dat er toch iets moest veranderen. Wij gingen uiteindelijk ook meepraten. Na **6 maanden praten**, daarbij 'ondersteund' door maar liefst twee dure ambtenaren, kwam er een voorstel uit en een aantal toezeggingen:
De toezeggingen behelsden het plaatsen van snelheidsbeperkende borden (6 km) voor pleziervaartuigen. Nooit geplaatst.
Er zou meer gehandhaafd worden op hard varen, op harde muziek en op zwemoverlast. Gebeurde niet. Handhaving is de grote afwezige. Inmiddels erkent Oost dat daar geen capaciteit voor is.
Verder als voorstel: inkorting van de steiger tot 50 meter van onze ligplaats af en het plaatsen van een deel van die steigerdelen aan de andere kant, omdat daar nog bestemmingsplanruimte voor was. Wij verspreidden het voorstel van de groep in de buurt : maar liefst 1250 flyers. Op een daartoe georganiseerde informatieavond verschenen zo'n 30 a 40 mensen en er was een groepje mensen die schriftelijk reageerden. Er waren evenzoveel voorstanders als tegenstanders. Het overgrootte deel van de aangeschrevenen, dus zo'n1200 gezinnen, reageerden niet. Die vonden het kennelijk prima. Er waren ook best veel mensen die die schaalbeperking fijn vonden, omdat de steiger allang stadsgrens overschrijdend wordt gebruikt en dat betekent dat de buurtfunctie niet meer bestaat, het erg vaak vervelend druk is en kinderen uit de buurt worden verdrongen. (Kunt u nagaan wat wij meemaken hier)
Het criterium zou het 'draagvlak' zijn, maar hoe meet je dat? Wij dachten als werkgroep dat de opkomst, de verdeling van kenbaar gemaakte 50-50 voor- en tegen meningen en de afwezigheid van een goed deel van de buurt liet zien dat dit een uitvoerbaar plan was. Het bestuur had toen, zonder gezichtsverlies, de zaak een stuk leefbaarder kunnen maken. Immers, de buurt had zich ermee bemoeid en dit voorstel opgesteld, na lang overleg en dat geeft natuurlijk een betere basis om impopulaire besluiten te nemen. Zoals u als politici ongetwijfeld weet.
Na maanden wachten kregen we de verbijsterende mededeling dat de beperkende maatregelen ***vanwege gebrek aan draagvlak*** niet zouden worden uitgevoerd. Nadere uitleg daarover ontbrak. Maar dat het wel duidelijk was dat mensen graag 'legaal' wilden zwemmen en dat daar werk van zou worden gemaakt door middel van het instellen van een afmeerverbod bij de steiger. En daar gingen ze meteen mee aan de slag!!!!!!!!!!

We werden weer in de steek gelaten door ons eigen openbare bestuur.

2020- 2022
Tijdens de vreselijke hete [redacted] zomer barstte het zwemmen hier uit zijn voegen. De 'conronacirkels' die door het bestuur op de steiger worden geschilderd haalden niks uit. Dagelijks kwamen er honderden mensen zwemmen. We moesten bijna elke dag 112 bellen vanwege agressie en zulke erge overlast dat we er letterlijk gek van werden. We moesten beiden thuis werken en dat ging niet. Dus vluchten.
En een plek ergens buiten zoeken om te kunnen werken. Deze groepen vragen om minder lawaai was uitgesloten en gevaarlijk vanwege het besmettingsgevaar en vaak enorme agressie. De politie heeft hier toen een aantal keer moeten ingrijpen om ons te ontzetten. We waren wanhopig.

In deze periode besloten we tot weer een juridische gang. Stilzitten en wegkwijnen was geen optie.
1. We vroegen om handhaving van de APV, vanwege de overlast.
2. We vroegen om handhaving van het bestemmingsplan, vanwege het intensieve recreëren, terwijl hier alleen maar extensief mag worden gerecrëeerd.
3. We maakten bezwaar tegen het verkeersbesluit waardoor het zwemverbod kon worden opgeheven en hier feitelijk werd gekozen voor zwemwater.

De bezwaarprocedures duurden weer eindeloos, want geen termijn werd gerespecteerd. En we werden natuurlijk in het ongelijk gesteld.

Dat bracht ons ertoe om in die periode twee keer naar de voorzieningenrechter te stappen en te eisen dat zou worden gehandhaafd op het bestemmingsplan en de APV. De eerste rechter meende dat er toch sprake was van extensieve recreatie omdat er geen sprake was van bedrijfsmatigheid, maar werd later overruled door de meervoudige kamer van de rechtbank Amsterdam, die ons wel in het gelijk stelde.
De tweede voorzieningenrechter gaf ons gelijk en droeg stadsdeel Oost op om nog eens tien meter van de steiger af te halen en boeien neer te leggen om zwemmers bij ons schip weg te houden. Dat biedt enig soelaas, maar niet genoeg.

2023-heden
In februari 2023 kregen wij te horen dat mijn partner ernstig ziek bleek. Hij had vergevorderde darmkanker en moest met spoed behandeld worden. De zitting bij de rechtbank in mei 2023 moest ik alleen doen samen met onze advocaat. [redacted] lag in het ziekenhuis en was er slecht aan toe. Tegenover ons, op de plek van het openbaar bestuur, zaten maar liefst 7 personen. Ook de rechtbank vond het een hele delegatie: Drie juristen en verder handhavingsmedewerkers en nog wat mensen. Ik heb toen volstaan met het voorlezen van een verklaring, waarin ik heb geprobeerd uit te leggen hoe het is om zo te moeten leven en hoe depressief en ziek we er van werden. De rechtbank was onder de indruk en vroeg het bestuur waarom dit niet gewoon kon worden opgelost. Maar daarop was eigenlijk geen antwoord te geven, anders dan, "dan hadden ze daar maar niet moeten gaan wonen en het is altijd druk geweest bij de steiger".....En: er mocht altijd al gezwommen worden.

De rechtbank stelde voor om de zaak te schorsen voorlopig en vroeg het bestuur een tijdelijke- en een permanente oplossing te creëren. (zodat we de zomer niet naast de steiger zouden hoeven wonen)

De tijdelijke oplossing die werd aangeboden was op een plek bij de ring, een achtergelaten tijdelijke afmeerplek voor woonboten uit de Kom. Alleen en ver weg van voorzieningen, geen openbaar vervoer geen winkels en met een zieke partner die in het ziekenhuis lag en dagelijks bezoek moest hebben. Dat hebben we beleefd met uitleg moeten afslaan en dat was dan dat. Geen alternatieven, geen begrip, geen hulp. De zomer ging voorbij zonder wezenlijke oplossingssuggesties van de zijde van het bestuur en wij waren vooral bezig met het herstel van [redacted] die intens aangetast was door de behandelingen, het mislukken van een deel van de operatie en het verlies van meer dan tien kilo aan toch al weinig gewicht. Wij kunnen U niet uitleggen hoe het is om met zo'n situatie in de hitte naast een drukke zwemplek te moeten wonen. Niet weg te kunnen uit de hitte, bang te zijn je partner te verliezen, met maar een half inkomen, en dus door te moeten ploeteren.

Tegen het einde van de zomer verzochten wij de rechtbank, na nog twee schorsingen, om uitspraak te doen. In september zaten wij samen, met onze kinderen bij de zitting. Weer die 7 functionarissen tegenover ons. Al die menskracht, maar geen oplossing. Tegen twee wanhopige burgers.
De rechters gaven ons in alle drie de zaken gelijk. Het heeft ***niks*** opgeleverd. Het College is in hoger beroep gegaan en heeft bedongen dat tijdens de looptijd het zwemmen gewoon door mag gaan. Inmiddels moest in opdracht van de rechter wel een besluit worden genomen omtrent de conformiteit met het bestemmingsplan van deze voorziening. Het is nu, ook volgens het openbaar bestuur in strijd met het bestemmingsplan, maar het bestuur hoopt dat de ABRvS daar weer anders over denkt. De bodemzaak moet nog komen en wij hebben geen enkel zicht op een oplossing. Het College heeft al aangekondigd een legaliseringsprocedure te beginnen voor de zwemplek, als het in het ongelijk wordt gesteld. Dit is nu de juridische status quo. Dit is de mate van rechtsbescherming in onze democratische rechtsstaat voor burgers die al zo lang in het nauw zitten en gelijk krijgen bij alle rechters.

<u>Onze huidige positie</u>
Wij hebben inmiddels op ons verzoek een tijdelijke vergunning aan de Levantkade. We kunnen daar nog twee jaar liggen. We zouden daar tijdelijk heen vertrekken, niet uit vrije wil, maar gedwongen, want als dit zwembad hier niet was, zouden we wonen op onze prachtplek en niet weg hoeven
Maar de bewoners, die al eerder een vrij hoog schip daar naast zich kregen en dat weggeprocedeerd hebben, hebben al aangekondigd dat zij onze komst aan zullen vechten. Wij hadden dat niet zo ingeschat. En misschien kunt u zich voorstellen dat wij een dergelijke conflictueuze woonsituatie niet aan kunnen. We zijn moe, gaar, treurig en kwetsbaar en schommelen allebei op de rand van een inzinking omdat dit maar doorgaat en doorgaat. Plaats moeten nemen tussen mensen die je weg willen hebben, is het laatste dat we nu aankunnen en dat mag ook niet van ons worden verwacht vinden wij. Wij menen nu recht te hebben op een permanente en gelijkwaardige oplossing. Het bestuur van oost is niet van plan iets

te doen aan de zwemsituatie en behoort daarop te handelen om ons uit deze impasse te helpen. Dat dat zou het gevolg moeten zijn van deze bestuurlijke keuze.

Wij deden in december zelf een aanvraag voor een al twee jaar lege ligplaats aan de 5.1, 2, e . Ons schip past daar planologisch, we kregen een 100% positief welstandsadvies, we staan al 20 jaar op de wachtlijst voor de Houthavens en we denken dat we daar, na al deze jaren ellende en stress en nu dus ernstige gezondheidsproblemen, misschien weer wat op krachten kunnen komen. Na een half jaar wachten met berichten dat er aan werd gewerkt, met kans van slagen, kregen we twee weken geleden een keihard NEE. Onze wereld stortte in. Er is sprake van een verdeelproces, maar dat is nu nog niet actueel. Toch worden we daarop geweigerd. We hebben respect voor de rechten van bewoners daar, maar zien niet in waarom we daar niet met een speciale regeling tijdelijk kunnen liggen in afwachting van de ontwikkelingen. Het zou zo maar kunnen dat in dat proces een plek overblijft waar wij kunnen en willen liggen. Nu zijn we terug bij af en moeten weer een zomer overleven op deze plek of naar een plek gaan waar we ruzie krijgen en niet welkom zijn. Dat is een non keuze .
We hebben een voorstel aan West en aan Oost gedaan om te ruilen met een bewoner die daar ernstige gedoe heeft en ook al veel te lang. Zij wil graag afmeren met haar scheepje aan de 5.1, 2, e waar wij de tijdelijke vergunning hebben. Haar schip past daar wel qua hoogte en de andere maten en dat zou voor haar en voor de buurt een prima oplossing zijn. Zij moet binnen nu en twee weken iets horen anders is ze ligplaatsloos maar ook daar lijkt geen slagkracht te zijn. Zij heeft haar verhaal aan de 5.1, 2, e wonen gestuurd. Als zij naar Oost zou kunnen, zouden wij (tijdelijk) naar West kunnen en vanuit die relatieve rust hopelijk in serieus overleg met het College en het projectbureau Houthavens kunnen praten over een echte duurzame oplossing.

We MOETEN uit deze situatie weg. We kunnen niet nog een zomer in dit gekkenhuis wonen. Het is bezig ons te vernietigen. We zijn er letterlijk ziek van. Lawaai, stress, slecht slapen, verdriet hebben, boos zijn, zijn allemaal slecht voor een mens. We hebben geen plezier meer. We vluchten van onze woning weg, we voeren zaak na zaak. Vakanties zijn niet meer leuk, want we komen terug in de overlast, maaltijden moeten buiten de deur of binnen met de ramen en deuren dicht bij hitte, vanwege de herrie en drukte. Ons gezin lijdt hier al zo lang onder. We zijn zzpers en niet rijk en ons spaargeld is op aan peperdure eindeloze, nutteloze procedures en een dure advocaat.

Het lijkt ons toe dat dit geen normale gang van zaken kan zijn en vragen om uw interventie, uw bemoeienis en een om oplossing.
Wij zitten er doorheen.

Met dank voor het lezen, en met dank alvast voor uw kritische vragen
Vriendelijke groet
5.1, 2, e
5.1, 2, e

Borneokade 62 B Amsterdam
Telefoon: 5.1, 2, e 5.1, 2, e Mail: 5.1, 2, e @planet.nl